

Poiskali te bodo glasovi,
modri kakor plavice v žitu,
še nemo dušo ti bo preiskrila
duša studenca.

Potih bo prišel k tebi večer,
gorak kakor krzno zveste živali,
in gore bodo prižgale vse luči
v gradu svojih temnečih daljav.

Vstopil boš spremenjen
in zagledal pred sabo
vse, ki so zaznamovani
z znamenjem te poti.

In v njihovih obrazih
bo v ostrih črtah
kakor podoba v podobi
vrezan
tudi tvoj obraz.

K A K O   N A J   T E   N A J D E M

Jože Udovič

Kako naj te najdem,
sreč stvari?
Ne dan ne noč
te nista odkrila.
Si morda nevidno
v blešečem zelenju?
Te razodeva v jutru
igrivi val?

Roka te je iskala
med letnicami dreves,
tipala je
po živi skali
in drobila
grudo zemljé.

Žitna zrna
so tekla skoznjo
in kruh je pomakala
v rdečo kri.
Si morda blizu,
ko glas pojema,
se razodeneš,
ko svet temni?

Mogoče
je sredi večera
tvoja bližina
kakor dobrotna,
prijazna smrt.

Č A R O B N I S V E T

Valentin Cundrič

Največje čudo sveta
so zelena drevesa.

Če se zberejo na travniku,
me spomnijo otrok,
ki iščejo marjetic.

Če hodijo po bregu,
so kot zaljubljenci.

Če je kje drevo samo,
mislim:
zastonj bi mu veleli,
naj ne bo tako samo.

Navajeno samote
je vetru še bolj drag.

Največje čudo sveta
so zelena drevesa!